కథా నిలయం
3804
శ్రీకాకుళం

1 నువ్వేం చేస్తున్నావ్?

పడుకొన్నాడన్న మాటేగానీ మాధవరావుకు బొత్తిగా నిద్రరావడం లేదు. కనీసం వచ్చే సూచనలు కూడా లేవు. అప్పటికప్పుడే సుజాత చంటివాణ్ని పక్కన వేసుకొని నిద్రపోయింది. గోపీ, తనను కావలించుకొని, ఆదమరచి నిద్రపోతున్నాడు.

పెద్దకొడుక్కేసి ఓ క్షణకాలం చూసి, సన్నగా తనలో తనే నవ్వుకొన్నాడు మాధవరావు. ఆ క్షణాన అతనికి, మానవజీవితమంతా పెద్ద 'మాయ'లాగా కనిపించింది. ఎందుకో, కారణం చెప్పుకోలేని విధంగా, ఓ తల్లికడుపున పుట్టటం, మలమూత్రాదుల్లో, ఏహ్యమనేది లేకుండా పొర్లాడటం, పెరగటం, చదువుకోవటం, పనిచేసుకోవటం, పొట్టనింపుకోవటం, పెళ్ళాడటం, సంసారం చెయ్యటం, పిల్లల్ని కనటం, వాళ్ళకోసం పాకులాడటం, వాళ్ళను పెంచటం, చదివించటం, పెళ్ళిళ్ళు చేయించటం, ఆఖరుకు నశించటం – ఇదీ జీవితచక్రం...

దురదృష్టవశాత్తూ మన సమాజంలో – కట్టుకుపోయినంత కుళ్ళు పేరుకుపోయి ఉంది. దారిద్ర్యం, అనారోగ్యం, అస

హానం, ఈర్ష్య, ద్వేషం, కాపీనం, వగైరా వగైరా శతాకోటి దుర్గుణాలు, మానవ సమాజాన్ని విషక్రిముల్లా పట్టి పీడిస్తున్నాయి. ఈ రోగాల నుండి మానవజాతి ఎప్పటికి తరిస్తుందో తెలీదు. అంతకన్నా ముఖ్యం, ఈ రోగక్రిములకు, మానవుడే కారణమో, భగవంతుడే కారణమో కూడా తనకు తెలీదు.

ఎందుకంటే - భాగ్యవంతుల ఇంట పుట్టటమూ, ఎక్కువ కులంవారింట పుట్టటమూ, ఏ వ్యక్తి చేతుల్లోనూ లేదు. కొందరు ఆగర్భ శ్రీమంతుల ఇంట పుడతారు. మరికొంత మంది పుట్టు దరిద్రుల ఇంట పుడతారు. అంతమాత్రాన దరిద్రులకు బ్రతికే హక్కు లేదనడం అమానుషం! కానీ పరిస్థితులు, వారికా హక్కును లేకుండా చేస్తున్నాయి మరి!

అసలిదంతా తనకు జ్ఞాపకం రావడానికి 'రమణి' కారణం. తను పనిచేస్తున్న ఆఫీసులో ఒక్కటంటే ఒక్కటే ఉద్యోగం ఖాళీ వచ్చింది. అదైనా టైపిస్టు ఉద్యోగం. ఆ ఉద్యోగం కోసం రమారమిగా రెండు వందల పైచిలుకు అప్లికేషన్‌లు వచ్చాయి. వీటిల్లో చాలామంది బాగా చదువుకొన్నవాళ్ళు పెట్టినవి; స్కూలుఫైనలు లగాయతు, ఎమ్మే చదువుతూ మానేసిన వారిదాకా, ఈ ఉద్యోగంకోసం అప్లికేషన్‌లు పెట్టారు. ఇంతమందిలోనూ, తను వొక్కరిని మాత్రమే ఎన్నిక చేసుకోవాలి. ఈ సమస్యతో రెండు రోజుల్నుంచీ దుంప తెగిపోతూ ఉంది.

ఉద్యోగం దొరకట మనేది-అదెంత చిన్నదైనా ఫర్వా

లేదు-ఎంత అదృష్టమో, వారిని చూస్తే ఇట్టే తెలిసిపోతుంది. బోలెడంత డబ్బుపోసి, బోలెడంత ఆరోగ్యాన్ని ధ్వంసం చేసుకొని, చచ్చేట్టు చదివి, సంపాదించిన డిగ్రీ, అరవై రూపాయల ఉద్యోగం కోసమే అయితే, ఈ చదువుల కన్నా అధ్వాన్నమైన వాటిని తను ఊహించలేదు. నిన్నా ఇవ్వాళా వచ్చినవారిని తను మాట్లాడించి చూశాడు. బ్రతుకంటే భయపడటం తప్ప ఆత్మవిశ్వాసం ఉన్న వాళ్ళొక్కళ్ళూ తనకు కనపించ లేదు. అంటే - డబ్బు, ఆరోగ్యాలతో బాటుగా, ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కూడా ఈ చదువు హరించి పారేస్తోం దన్నమాట.

ఒకో్కవ్యక్తి చెబుతున్న మాటలు వింటుంటే, గుండెలు చెరువులయిపోతాయి. తనకే అధికారముంటే, వీరందరి కళ్ళ నుండీ కన్నీటిని తుడిచిపారేసి ఉండేవాడు. చిరునవ్వును అతికించి ఉండేవాడు. తన కా అదృష్టమూ లేదు. ఉన్నవారా చెయ్యరు.

మాధవరావు చిరాగ్గా మంచంమీద లేచికూచున్నాడు. సుజాత చంటివాణ్ని మరింతగా డొక్కలోకి పొదువుకొని, ముడుచుకు పడుకొంది. గోపీ వెల్లకితలా తిరిగాడు. కుడి పెలవి నుంచి కారుతున్న చొంగ, బుగ్గమీదుగా జారి, మెడ ముడతల లోంచి పరుపులోకి ఇంకిపోతోంది. సాయంత్రం సుజాత పెట్టిన చాదుబొట్టు, చెమటకు తడిసి, కుడి కనుబొమ్మమీదికి సాగింది. మాధవరావు అప్యాయంగా గోపీని పక్కకు తిప్పి పడుకో బెట్టాడు. కుచ్చెళ్ళ చెంగుతో చొంగతుడిచి, మెడదాకా

దుప్పటి కప్పాడు. అతని మనస్సంతా గిజాటుగా ఉంది. మెదడులో సన్నని పోటు ప్రారంభమయింది. కిటికీ తెరచి, వంటి నిండుగా గాలి పీల్చుకొన్నాడు. సిగరెట్ వెలిగించి, గుండెల నిండుగా పొగపీల్చాడు. దూరంగా ఎక్కడో గడియారం పదకొండు గంటలు కొట్టింది. స్టేషనులో రైలింజన్ షంటింగ్ చేస్తోంది.

'రమణి, రమణి'

అనుకొన్నాడు మాధవరావు. ఆమె రూపం అతని ముందు మరోసారి ప్రత్యక్షమయింది. రమణి ఎదురుగా ఉన్నట్టు భావించి, కళ్ళు టపటప లాడించాడు మాధవరావు—

“నీ పేరేమిటి ?” అన్నాడు మాధవరావు.

“రమణి” అన్నదావిడ.

“నువ్వేం చదువుకొన్నావ్ ?” అన్నాడు మాధవరావు.

“మెట్రిక్ పాసయ్యాను. టైప్ రైటింగ్ ఫస్టుక్లాసులో పాసయ్యాను” అన్నది రమణి.

“ఇదివరకెక్కడన్నా పనిచేశావా ?” అన్నాడు మాధవ రావు.

“లేదు” అన్నది రమణి.

“ఎంచేత ?” అన్నాడు మాధవరావు.

రమణి, ఏదో అనబోయింది; కానీ అనలేదు ఓసారి మాధవరావుకేసి చూసి, తల వంచుకొంది.

“మీకన్నా చదువుకొన్నవాళ్లు, అనుభవమున్నవాళ్లు

ఉండగా, నీకీ ఉద్యోగం ఎందుకిస్తారనుకొన్నావ్ ?" అన్నాడు మాధవరావు.

ఈసారి రమణి మాట్లాడ లేదు. కానీ కుర్చీలో బాధగా కదిలింది. ఆవేశాన్ని అణచుకోవడానికి రెండుమూడుసార్లు అనవసరంగా గుటకలు మింగింది.

"ఈ ఉద్యోగం నీకిస్తే— ఊహ - ఇస్తారని గ్యారంటీ లేదు; ఇవ్వడం జరిగితే, జాగ్రత్తగా పనిచేస్తావా ? పై ఆఫీసరు మాటను మన్నిస్తావా ?'' అన్నాడు మాధవరావు.

రమణిలోకి ఎక్కడలేని చైతన్యమూ వచ్చి దూకినట్లయింది. ఓసారి తలెత్తి మాధవరావు ముఖంలోకి చూసింది. సన్నగా నవ్వింది. నవ్వినప్పుడు, మల్లెమొగ్గల్లా తీర్చినట్టున్న ఆమె పలువరసను చూసి మాధవరావు చిత్తయిపోయాడు.

'కోలినాస్ చిరునవ్వు' అనుకొన్నాడు మాధవరావు.

"తప్పకుండానండీ! కొద్దిరోజులపాటు చూడండి. నా సర్వీసు మీకు తృప్తికరంగా లేకపోతే, ఏ క్షణాన్నయినా నన్ను తీసేసే హక్కు మీకు ఉండనే ఉంటుంది" అన్నది రమణి.

"మంచిది'' అన్నాడు మాధవరావు, ఇహ వెళ్ళమన్న ధోరణిలో.

కానీ రమణి కుర్చీలోంచి కదల లేదు.

"నన్నెప్పుడు కనిపించమంటారు ?'' అన్నది రమణి, కింది పెదవిని సుతారంగా మునిపంట కొరుకుతూ.

ఆ రూపం మాధవరావును ముగ్ధుణ్ని చేసింది. అంతలా ఆరోగ్యకరమైన వయస్సును చూసి ఎంతకాలమయిందో అనుకొన్నాడు.

"చెప్పరూ?" అన్నది రమణి దాదాపుగా అతన్ని లాలిస్తున్న ధోరణిలో.

ఛటుక్కున మాధవరావుకు, పది సంవత్సరాల కిందటి సంగతి జ్ఞప్తికొచ్చింది. సంక్రాంతి పండక్కి అతను అత్తవారింటి కెళ్ళాడు. వారం రోజులపాటు సుఖంగా ఉన్నాడు. సుజాత, ఆ వారం రోజులూ, అతని మడిమలు తొక్కుతూనే ఉంది. ఇహ రేపు ఉదయం వెడతాడనగా సుజాత ముఖాన విచారం కమ్ముకొంది. ఆ రాత్రల్లా ఆవిడ, బెక్కుతూనే గడిపింది. బయలుదేర బోతూపోతూ, సుజాతకేసి చూశాడు. ఆవిడ చూపులు, తనను పిలుస్తున్నట్లుగా ఉన్నాయి. ఏదో మరచిపోయిన వాడిలాగా జేబులు తడుముకొంటూ మాధవరావు గదిలో కొచ్చాడు. "కలంగానీ మరిచిపోయారా?" అంటూ సుజాతకూడా గదిలో కొచ్చింది. వస్తూనే అతన్ని గాఢంగా కావలించుకొంది. వెర్రెత్తిన దానిలాగా, అతని చెంపలు ముద్దెట్టుకొంది. జుత్తులోకి వేళ్ళు జొనిపి చిందరవందర చేసింది. తన చెంపను అతని పెదవుల కానించింది. మాధవరావు ఆవిడ చెంప వాసన చూశాడు. సున్నితంగా, చెంపలమీది వెంట్రుకలు చెవుల ప్రక్కకు సర్దాడు. రాత్రి నలిగిన బంతిపూలు రేకులుగా విడివడి, కిందికి రాలాయి.

"మళ్ళా వస్తాను" అన్నాడు మాధవరావు అనలేక అన లేక బాధపడుతూ.

"ఎప్పుడొస్తారు ?" అన్నది సుజాత అతని గుండీలు తిప్పుతూ.

మాధవరావు, మెరిసిపోతున్న భార్య కళ్ళ కేసి చూశాడు. ఎప్పుడొచ్చేదీ చెప్పలేదు. ఆ చూపుల అర్థం సుజాతకు తెలుసు. అటువంటి చూపుల అనంతరం జరిగే సంఘటన ఊహించి, ఆవిడ నిలువునా ఉప్పొంగిపోయింది. సిగ్గుతో ముఖాన్ని మాధవరావు గుండెలకేసి అదుముతూ 'చెప్పరూ ?' అన్నది సుజాత.

మాధవరావు ఏదో చెప్పాడు. సుజాతను విడిపించుకొని వచ్చేశాడు—

ఈ సంగతులన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి మాధవరావుకు. ఆ రోజున సుజాత అన్నట్లుగానే, ఇప్పుడు రమణి కూడా 'చెప్పరూ ?' అన్నది. అప్పుడు అతనేదో చెప్పాడు. ఏంచెప్పిందీ అతనికిప్పుడు జ్ఞాపకంలేదు.

రమణి మరోసారి, అతని కేసి, కళ్ళింతచేసుకొని నవ్వింది.

"ఏమిటాలోచిస్తున్నారు ? చెప్పరు గదూ ?" అన్నది మూతిని కొద్దిగా కుంచించి.

మాధవరావు— పొయ్యిని చెమటను ఒకసారి తుడుచుకొన్నాడు. పెదవులు తడుపుకొన్నాడు.

"నువ్వు రా నవసరంలేదు. ఎడ్రసివ్వు. కబురు చేస్తాను"

అన్నాడు మాధవరావు.

రమణి ఎడ్రస్ రాసిచ్చింది.

"మీరు కబురుచేసినా సరే, వచ్చినా సరే! నే నెక్కడికీ వెళ్ళను. మా నాన్నగారు పక్షవాతం రోగి. మంచంలోంచి కదల్లేడు. తమ్ముడు స్కూలుకెడతాడు" అన్నది రమణి కుర్చీ లోంచి లేస్తూ. "మరి నాకు సెలవిప్పించండి వెడతాను."

"మంచిది" అన్నాడు మాధవరావు.

రమణి పోతూపోతూ ఓసారి వెనక్కు తిరిగింది.

"మరచిపోరు గదూ?" అన్నది కళ్ళనిండా ఆశల్ని నింపుకొంటూ.

"నెవ్వర్" అన్నాడు మాధవరావు.

రమణి వెళ్ళిపోయింది.

పోయిన చాలాసేపటి దాకా అతను మామూలు స్థితికి రాలేకపోయాడు. ఆ తరవాత వచ్చిన కాండిడేట్లను ఆట్టే అడగలేదు. అడిగిన వాటికైనా వారేమి సమాధానం చెప్పి నదీ అతను వినిపించుకోలేదు. మనస్సంతా కల్లోలంగా ఉంది. అందుకనే క్లబ్బుకూ్కడా పోకుండా సరాసరి ఇంటికొచ్చాడు.

"అప్పుడే వచ్చారేం?" అన్నది సుజాత భర్తవాలకాన్ని కనిపెట్టి.

"నాన్నా! నాన్నా!" అంటూ గోపి, కాళ్ళకు చుట్టేసు కొన్నాడు.

మాధవరావు కొడుకును ఎత్తుకొని అమాంతంగా గాలి

లోకి ఎగరేసి పట్టుకొన్నాడు. వాడి బుగ్గలు గాట్లు పడేలాగా కొరికాడు.

"అందగాడైతే, అసలే కిందికి దించరనుకొంటాను!" అన్నది సుజాత మురిసిపోతూ.

"మనవాడి కళ్ళు చూసే ఏ ఆడదైనా వెంటపడుతుందే!" అన్నాడు మాధవరావు.

సుజాత ఫక్కున నవ్వింది.

మాధవరావు కళ్ళు అందంగా ఉంటాయి. ఆ అందాన్ని గురించి సుజాత చాలాసార్లు ప్రస్తావించింది.

"ఆ కళ్ళను చూసే ఏ ఆడదైనా మీ బుట్టలో పడుతుందండీ!" అనేది సుజాత.

ఆమాట ఇప్పుడు ఇద్దరికీ జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇద్దరూ నవ్వుకొన్నారు.

ఇవన్నీ ఒకదాని తరువాత మరొకటి మాధవరావు కళ్ళ ముందు మెదలసాగాయి. సిగరెట్ పారేసి, లైటు వేశాడు. వంకెనున్న అద్దంతీసి, కుచ్చెళ్ళ చెంగుతో, దానిమీది దుమ్మూ దూగరా తుడిచి, చూసుకొన్నాడు. అద్దంలో అతని కళ్ళు తళతళలాడుతూ కనిపించాయి. చాలాసేపు అలా చూస్తూనే కూచున్నాడు. సుజాత లేచిన సంగతి కూడా అతనికి తెలీదు.

"మీరింకా నిద్రపోలా?" అన్నది సుజాత.

మాధవరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"అద్దంలో చూసుకొంటున్నా రేమిటి?" అన్నది సుజాత ఆశ్చర్యంగా.

"కన్ను నొప్పి పెడుతోంది" అన్నాడు మాధవరావు, అద్దాన్ని వంకెకు తగిలిస్తూ.

సుజాత ఎడంకన్ను పరీక్షించి చూసింది. ఏమీలేదు.

"ఒకవేళ 'సుల్లగొండి కురుపు' గానీ లేస్తున్నదేమో ! రేపు జ్ఞాపకం చేయండి. ఓ చిన్నుల్లి రెబ్బ చిదిమి పెడతాను. ఇట్టే సమిసిపోతుంది" అన్నది సుజాత.

లైటార్పేసి, మాధవరావు మంచంమీద వెల్లకితలా పడుకొన్నాడు. సుజాత చన్నీటితో ముఖం కడుక్కొంది. బాగా ఇన్నినీళ్ళు పుక్కిలించింది. గోపిని తీసి, తమ్ముడు దగ్గిర పడుకో బెట్టింది. పిల్లలు పడకుండా ఉండేందుకు అటూ ఇటూ దిళ్ళు అమర్చింది. ఆ తరవాత మాధవరావు పక్కనే అతన్ని వొరుసుకొని పడుకొంది.

"నిద్రా ?" అన్నది సుజాత.

మాధవరావు పలకలేదు.

"అమ్మదొంగా !" అన్నది మెల్లగా.

ఈసారీ మాధవరావు పలకలేదు.

సుజాత సన్నగా నిట్టూర్చింది.

అదే సమయంలో మాధవరావు, రమణిని గురించి కలలు గంటున్నాడు. తన ప్రక్కనే ఉన్నది రమణి అయినట్టు, తనను 'దొంగా !' అని పిలుస్తున్నట్టూ భావన చేస్తున్నాడు. అతని శరీరంలో మెరుపు మెరిసినట్లయింది. కళ్ళు మూసుకొనే సుజాతను దగ్గరగా తీసుకొని, గాఢంగా ఆమెను ఆక్రమించే శాడు.

2

అట్టే శ్రమ లేకుండానే రమణి ఇంటిని కనుక్కొన్నాడు మాధవరావు. ఆ సమయానికి రఘు వాకిట్లో ఆడుకొంటున్నాడు. మాధవరావును చూస్తూనే వాడు ఆట మానేశాడు.

“అక్కా! ఎవరో వచ్చారే!” అని ఇంట్లోకి కేక పెట్టాడు రఘు.

“ఎవరో కనుక్కోరాదుట్రా?” అన్నది లోపల్నుంచి అక్క.

“గీరలకోటూ, నల్లరంగు బూట్లూ వేసుకొన్నారే!” అన్నాడు రఘు.

మాధవరావు అప్రయత్నంగా తన కోటుకేసి, బూట్ల కేసి చూసుకొన్నాడు.

‘ఒస్తున్నా’ అంటూనే రమణి వచ్చింది. మాధవరావును చూస్తూనే ఆశ్చర్యపడి, అంతలోనే తేరుకొని, నిండుగా నవ్వింది రమణి.

“మీరా? రండి, రండి!” అంటూ లోపలికి నడచింది రమణి.

లోపలకు వెడుతున్నప్పుడు వసారాలో పడుకున్న ముసలాయన్ను చూశాడు మాధవరావు.

“మా నాన్న!” అన్నది రమణి. “కూచోండి, క్షణంలో [illegible]”

"అవసరంలేదు. తాగే ఇలా బయలుదేరాను" అన్నాడు మాధవరావు. "అవునుగానీ, దీనికి మీరే మాత్రం అద్దె యిస్తున్నారు ?"

"ఇరవై రెండు" అన్నది రమణి.

"పైగా రెండెందుకు ? ఇరవయ్యో, ఇరవయ్యొయిదో చెయ్యకూడదూ ?" అన్నాడు మాధవరావు నవ్వుతూ.

రమణి కూడా అనాసక్తంగా నవ్వింది.

"అద్దె ఇరవయ్యే ననుకోండి! మిగతా రెండు రూపాయలూ కరెంటు చార్జీ లన్నమాట !"

"ఓహో !" అన్నాడు మాధవరావు.

"ఎవరే అమ్మాయ్ వచ్చింది ?" అన్నాడు ముసలాయన వసారాలోంచి.

"మొన్న అప్లికేషను పెట్టానని చెప్పలేదూ - ఆ ఆఫీసు మేనేజరుగారు నాన్నా ! నేనే రమ్మని పిలిచాను. చాలా మంచివారు" అన్నది రమణి.

ముసలాయన మరేమీ పలకలేదు.

"మరోలా అనుకోకుండా ఉంటానంటే, అందాకా ఈ పత్రికలు చూస్తూ ఉండండి. పది నిమిషాల్లో తల దువ్వుకొని, బట్టలు మార్చుకొని వచ్చేస్తాను" అన్నది రమణి.

"ఓయస్. దానికేం ?" అన్నాడు మాధవరావు.

రమణి గూట్లోంచి నూనెసీసా తీసి చేతిలోకి వొంపుకొంది. నూనె రెండు చేతులకూ పట్టించి, వెంట్రుకలకు పాము

తోంది. నూనె పామ్ముతున్నప్పుడు భుజాలమధ్య విరిసిన సౌంద ర్యంకేసి, మాధవరావు విముఖుడు కాలేకపోయాడు. రమణి ఇది గమనించిందో, లేదో తెలీదుగానీ - గమనించనట్టే ప్రవ ర్తించింది. కాళ్ళు రెండూ బారజాపి, అద్దాన్ని కాళ్ళమధ్యగా ఉంచి, ముఖం కనపడటానికి రవంత కిందుగా వొంగినప్పుడు, పొట్టమీద ఏర్పడిన సన్నని ముడతలు, వెండితీగల్లా తళుక్కున మెరిశాయి. తల దువ్వుకొంటున్నంతసేపూ రమణి ఏవో కబుర్లు చెబుతూనే ఉంది.

జడను మెలితిప్పి, ముడి వేసుకొంటూ, "మీరు పేపరు చూడటంలేదు" అన్నది రమణి.

మాధవరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. నిజంగా అతను పేపరు చూడటంలేదు, రమణికేసి చూస్తున్నాడు.

"మరే!" అన్నాడు మాధవరావు.

"చప్పున స్నానం చేసి వస్తాను. కనీసం ఇప్పుడైనా పేపరు చూడండి!" అంటూనే రమణి వెళ్ళిపోయింది.

మాధవరావు ఈసారి మనస్ఫూర్తిగా పేపరు విప్పాడు. కానీ చదవబుద్ధికాలేదు. జాకెట్ విప్పేసి, పమిటను భుజాల నిండా కప్పుకొని, ఓచేత్తో బకెట్టు పుచ్చుకొని, ఆ బరువుకు వంగుతూ బాత్‌రూంలో కెడుతున్న రమణి రూపం, అతని మనస్సును ఉడుకు లెత్తించింది. ఆ నాలుగ్గోడల మధ్యా, ఏ ఆచ్ఛాదనా లేని రమణి శరీరాన్ని తలుచుకొని, అతను ఉద్రిక్తుడయ్యాడు. ఆ అందాన్నంతా కళ్ళతో తాగి, [తేనా]

లనిపించింది. తాను వెళ్ళి నిలబడినప్పుడు, సిగ్గుతో ముడుచుకు పోయే రమణి శరీరాన్ని చేతుల నిండా పొదువుకోవాలని పించింది.....ఈ రకమైన ఊహాలు ఆతన్ని మరింత కకావికలు చేశాయి. పిచ్చివాణ్ణి చేశాయి. వేళ్లు విరుచుకొని, జారగిలబడి పోయాడు మాధవరావు.

పావుగంట లోపుగానే రమణి తయారయి వచ్చింది. సన్నని చీరె అలవోకగా కట్టుకొంది. నీలం రంగు జాకెట్టు వేసుకొంది. రేఖల్లాగా కాటుక దిద్దుకొంది. పావలా కాసంత కుంకుమబొట్టు పెట్టుకొంది. పమిట చెంగుతో ఓసారి ముఖం తుడుచుకొంటూ, మూలనున్న పాతకుర్చీని, అతనికి దగ్గరగా లాగి కూచుంది రమణి.

ఏం మాట్లాడటానికి మాధవరావుకు పాలుపోలేదు. వాకిట్లో రఘు మరో నలుగురు పిల్లల్ని చేర్చి బిళ్ళంగోడు ఆడుతున్నాడు.

"మీరొస్తా రనుకోలేదు సుమండీ!" అన్నది రమణి వీధి లోకి చూస్తూ.

"అదేం?" అన్నాడు మాధవరావు.

"ఎందుకో తెలీదు. అలా అనుకొన్నాను. రేపు నేనే ఓసారి మీ దగ్గరకొద్దా మని కూడా అనుకొన్నాను." అన్నది రమణి.

"ఎందుకూ?" అన్నాడు మాధవరావు.

"మీ కోసమని!" అన్నది రమణి. "మరి మీరు ఏ

సంగతీ తేల్చలేదుగా! అదేదో కనుక్కొందుకు వద్దామను కొంటున్నాను."

"అందుకే నేనూ వచ్చాను" అన్నాడు మాధవరావు. "అందుకే" అన్నమాటను నొక్కిపలుకుతూ.

రమణి మాట్లాడలేదు. ఓ క్షణం మౌనంగా ఉండి పోయి అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ "ఇప్పుడేం చేద్దామంటారు?" అన్నది రమణి.

"ఎక్కడికన్నా పోదాం-పోనీ, సినిమా కెడదాం, పార్కు కెడదాం-ఏం?" అన్నాడు మాధవరావు.

"ముందు పార్కు కెడదాం. ఆ తరవాత సినిమా కెడదాం!" అన్నది రమణి.

"అప్పటికి మొదటి ఆట అందదనుకొంటాను" అన్నాడు మాధవరావు.

"పోనీ రెండో ఆట కెటదాం." అన్నది రమణి. ఏదయితేనేమన్న ధోరణిలో.

"వచ్చేప్పటికి పొద్దు పోదూ?"

"పోతుంది. పోతేనే నయం. అంతా నిద్రల్లో ఉంటారు. మన్ని గమనించే వారుండరు. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే—"

రమణి ఏమన దలచిందో తెలీదు. అంతలోనే రఘు దూకుడుగా లోపలి కొచ్చాడు.

"బాబూ! శారదగారింటి కెళ్ళి నే నీ పూట ప్రయివేటుకు రానని చెప్పిరా! నే వచ్చేదాకా, రాధమ్మ పిన్ని

గారింట్లో కూచో. సరేనా ? వచ్చేటప్పుడు, నీకు మిఠాయీలు తెస్తాను.'' అన్నది రమణి, తమ్ముణ్ని దగ్గరకు తీసి బుజ్జగిస్తూ.

''మరి నాకు బూట్లో ?'' అన్నాడు రఘు. రమణి ముఖం ముడుచుకు పోయింది.

''రేపో ఎల్లుండో తెచ్చి పెడతాను బాబూ! మా నాయనవి గదూ ? ఉంటావుగా.'' అని గోము చేసింది రమణి.

''నువ్వసలు మంచిదానివి కాదక్కా! అన్నీ అబద్ధాలు చెబుతావు. ఏప్రిల్ నుంచీ బూట్లు కొంటానంటున్నావు. మరి కొనవేం ?'' అన్నాడు రఘు.

''ఈ సారి తప్పకుండా కొంటానమ్మా. నాకు ఉద్యోగం అయింది. ఇహనుంచీ నీకు కావలసి నన్ని బూట్లు.'' అన్నది రమణి.

రఘు ''ఉద్యోగం'' అన్నమాట వినగానే, మాధవరావు కేసి చూచాడు. మాధవరావు ఎందుకోగాని గానీ తలొంచు కొన్నాడు.

''అయితే అవల్ రైటుగా ఉంటా నక్కాయ్ !'' అన్నాడు వాడు ఛంగున వీధిలోకి గెంతుతూ. మెట్టు మీద, దూకు వేగాన్ని తట్టుకొని నిలబడుతూ, వెనక్కు తిరిగాడు.

''ఏమిట్రా'' అన్నది రమణి.

''నాకు ఇలాంటి నల్లబూట్లు కావాలి. తెలిసిందా ?''

''చెప్పావుగా ! నేను తెస్తాను చూడరాదా ?'' అన్నది రమణి.

రఘు వెళ్ళిపోయాడు. వసారా లోంచి ముసలాయన గొణుగుడు క్రమంగా సద్దు మణిగి పోయింది. ఈ వాతావరణం లోంచి బయట పడుతున్న దానిలాగా, రమణి ఒక్కసారి శరీరాన్ని విదిలించుకొంది.

మాధవరావు మళ్ళా మామూలు స్థితిలో కొచ్చాడు.

"నిజంగా ఎక్కడికన్నా వెళ్ళాలని ఉందా?" అన్నాడు మాధవరావు రమణి కేసి కన్నార్పకుండా చూస్తో.

"ఇంతలోకే మనసు మార్చుకొన్నారేం ?" అన్నది రమణి, సన్నగా నవ్వుతో. "వెళ్ళాలని లేదు. మీరంటే నేనూ 'సరే' నన్నాను. పోనీ ఇక్కడే గడిపేద్దాం."

మాధవరావు ఏమీ మాట్లాడ లేదు.

"రఘు ఇంతలో రాడు లెండి. మా నాన్నగారి సంగతి చెప్పాను గదూ ?" అన్నది రమణి లేచి నిలబడుతూ.

మాధవరావు కూడా అప్రయత్నంగా లేచి నిలుచున్నాడు.

"ఇన్నిటికీ, అద్దె సంగతి అడిగారు గానీ, ఇల్ల పాటిదో మీరు చూశారుకాదు– రండి, చూదురుగాని !"

మాధవరావు మాటా పలుకూ లేకుండా ఆమెతో నడిచాడు.

"ఇది వంట గది, ఇక్కడ సామాన్లు అవీ పడేస్తుంటాను. ఈ టిక్కీలో రఘు పడుకొంటాడు. ఇదిగో– ఈ గది [illegible] నాది !" అంటూ రమణి ఒక్కో గదినీ చూపెడుతూ

అతన్ని లోపలకు తీసుకొచ్చింది.

మాధవరావు గుండె దడదడ లాడింది. చేతులు వణి కాయి. కణతలు, లోపలికి నొక్కుకు పోతున్నట్టుగా ఫీల య్యాడు. వొంటరి తనం, ఎదురుగా రమణి, ఆమె చొరవ, ఇవన్నీ కలిసి అతన్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేశాయి. మరోమాట లేకుండా, దగ్గరగా జరిగి, ఆమెను కావలించు కొన్నాడు. రమణి కూడా గువ్వలాగా ఆతని చేతుల్లో ఇమిడిపోయింది. మాధవరావు, ఆమె ముఖాన్ని తన కేసి తిప్పుకొని-

బాంబు పడినట్టుగా ఉలిక్కి పడ్డాడు మాధవరావు. రమణిని విడిచి ఎడంగా వచ్చాడు. గది బయట ఎవరివో అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

"ఎవరది ?" అంటూ రమణి చప్పున గదిబయట కొచ్చింది.

మాధవరావు తలుపు వెనక నించున్నాడు.

పది నిమిషాల కల్లా రమణి తిరిగి వచ్చింది. అంతదాకా మాధవరావు, గజగజ లాడుతూనే ఉన్నాడు.

"ఎవరు ?" అన్నాడు మాధవరావు వణికిపోతూ.

"ఎవ్వరూ లేదండీ !" అన్నది రమణి.

"కాదు, ఎవరో వచ్చారు. అడుగుల చప్పుడు నేను స్పష్టంగా విన్నాను" అన్నాడు మాధవరావు.

రమణి పలక లేదు. నిజానికి ఆ చప్పుడు ఆవిడ కూడా విన్నది. కానీ- తనకు తెలిసినంత వరకూ, ఆ ఇంటి కెవ్వరూ

రారు. పిన్నిగా రొచ్చినా, ఆవిడ రాకను అంతదూరంగా ఉన్నప్పుడే పోల్చుకోవచ్చు. అయితే ఏమిటిది ?

"నేను వెడతాను" అన్నాడు మాధవరావు నిట్టూరుస్తూ.

రమణి దిగాలుపడి అతని కేసి చూసింది.

"ఎటన్నా వెడితే, చాలా పొద్దుపోతుంది గదా- అంత నీవన్నా ఇక్కడ కూచోరాదూ ?" అన్నది రమణి ప్రతిమాలుతున్నట్టు.

"ఇవ్వాళ కాదు" అన్నాడతను బెరుకు బెరుగ్గా.

రమణి మరేమీ మాట్లాడలేదు.

"రేపు-" అని కాస్సేపు ఆలోచించాడు మాధవరావు "హోటల్ కెడదాం. ఓ గది తీసుకొందాం. అక్కడిలాంటి గొడవ లేమీ ఉండవు. సరేనా ?"

రమణి ముఖం విప్పారింది.

"రాత్రి ఎనిమిదింటికి నువ్వక్కడికి రా. నేనూ వస్తాను. మరిచిపోకు" అన్నాడు మాధవరావు.

"నేను మరిచి పోవాలన్నా, మీ కళ్ళు మరచిపోనివ్వవు లెండి. మీరు పొగడ్త అనుకోనంటే చెబుతాను; మీ కళ్ళు- చాలా అందంగా ఉంటాయండీ!" అన్నది రమణి. దాదాపు అతనికే వినిపించేంత మెల్లగా.

మాధవరావు పొంగిపోయాడు. ఈల వేసుకొంటూ బయటి కొచ్చాడు. రమణి, గడప దాటిందాకా అతని కేసి చూసి, ఆ తరవాత కుర్చీలో కూలబడి భోరుమని ఏడ్చింది.

3

ఆ రాత్రి నిజంగా మాధవరావుకు నిద్ర పట్టలేదు. రేపు తను అనుభవించనున్న ఆనందాన్ని తలుచుకొని తన్మయుడయిపోయాడు. ఆ తన్మయత్వంలో అతనికి భార్య రూపం ఎబ్బెట్టుగా కనిపించింది. రమణికీ, సుజాతకూ తావిళ్ళు వేసి చూసి, పెదవి విరిచాడు. ఉన్నంతలో సుజాత అందకత్తె ననడంలో సందేహం లేదు. కానీ రమణి ముందు, ఈవిడ ఎందుకూ కొఱగానిదే! అదీగాక- సుజాత అందం- పదేళ్ళుగా తను ఎరిగింది. తన నుండి సుజాత దాచుకొన్నదీ, దాచుకోవాలనుకొన్నదీ కూడా ఏమీ లేదు. బహుశా ఈ "అలవాటు" వల్లనే కావచ్చు, తనకు సుజాత మీద మోజు తగ్గిపోయింది.

మాధవరావు నిద్రపోతున్న భార్యకేసి చూశాడు. చటుక్కున తల తిప్పుకొన్నాడు. అలా రమణి పడుకొని ఉంటే, తనిలా ఉట్టినే ఉండగలడా? తను ఉండటం కాదు; రమణి సౌందర్యం ఉండనీయదు. ఎదటివారిని కవ్వించి ఏడిపించే గుణమేదో రమణిలో ఉంది. ఆ గుణమే, తనను ఆవిడ చుట్టూ తిప్పుకొంటోంది. రమణి కూడా, తన అభిప్రాయాన్ని గమనించింది. సుజాత అన్నట్టు- బహుశా తన కళ్ళే ఆవిణ్ణి ఆకర్షించి ఉంటాయి. కానీ ఏం లాభం? చేతికి వచ్చిన ఫలితం, అనుభవంలోకి రానేలేదు. వచ్చినట్లయితే...

ఏమయ్యేదో చెప్పలేం. గోపీ గగోలు పెడుతూ లేచి కూచున్నాడు.

"నిద్దర్లో కలవరిస్తున్నాడండీ! కాస్త చిచ్చి కొట్ట కూడదూ ?" అన్నది సుజాత లేస్తూనే.

"అలాగే !" అన్నాడు మాధవరావు.

"మీ రింకా పడుకోలేదేం ?" అన్నది సుజాత.

"నిద్దర్రావటం లేదు" అన్నాడతను.

"అదేమి టండీ ? వరసగ్గా రెండు మూడు రాత్రు ళ్నించీ, మీ రిలా మేలుకొంటున్నారు. ఆఫీసులో ఏమన్నా గొడవలు గానీ, జరిగాయా ?"

"లేదు."

"మరి ఎన్నడూ లేనిది; నిన్నా ఇవాళా ఇలా ఉంటు న్నా రేం ?" అన్నది సుజాత.

"ఏమీ లేదు. నన్నరిపించకు. నువ్వెళ్ళి పడుకో" అని విసిరాడు మాధవరావు.

సుజాత పడుకొందిగానీ, ఆవిడకూ నిద్రపట్టలేదు. ఏదో జరిగి ఉంటుందనీ, అది చెప్పకుండా తన భర్త దాచి పెడు తున్నాడనీ సుజాత భావించింది. కానీ, అదేమిటయి ఉంటుందో మాత్రం ఆమెకు స్ఫురించలేదు.

ఆ తెల్లవారి కూడా మాధవరావు, ఆఫీసులో చిరాగ్గా ఉన్నాడని, గుమాస్తాలు అనుకొన్నారు. ఆ టైపిస్టు ఉద్యోగం "ప్రభాకరం" అనే అతని కొసుందనీ, అత నెక్కణ్నించో

రికమెండేషన్ పట్టుకొచ్చాడనీ కూడా వారనుకొన్నారు. అంతేగానీ, రమణి పేరు ఒక్కరికీ తట్టలేదు.

ప్రతి ఆఫీసులోనూ కొంతమంది లుచ్ఛాలు ఉంటారు. వాళ్ళ పని, యజమానినో, పై అధికారులనో భజన చేయటం. ఆఫీసులో ఎవరేమనుకొనేదీ, ఏ పని చేసేదీ కూడా, ఈ లుచ్ఛాలు ఎప్పటికప్పుడు చేరవేస్తుంటారు. అందుకు అదనంగా వీరి కాళ్ళే ముట్టడు. కానీ, అప్పుడప్పుడు, యజమాని, లేదా పై అధికారి, భుజం మీద చెయ్యివేసి, తనతో బాటు కారు దాకా తీసి కెడతాడు.

ఇటువంటి లుచ్ఛాలు మాధవరావు ఆఫీసులో కూడా ఉన్నారు. సాయంత్రాని కల్లా గుమాస్తా లనుకొన్న మాట లన్నీ మాధవరావుకు తెలిశాయి.

"ఇదీ కొంతమేలే! రేపా రమణికి నేను ఉద్యోగం ఇస్తే- ఈ గొడవలన్నీ పైకి రాకుండా నన్నా ఉంటాయి" అనుకొన్నాడతను.

పొద్దుకుంకుతున్న కొద్దికీ, అతనిలో ఆరాటం హెచ్చు సాగింది. ఎనిమిదింటికి హోటలుకు రమ్మన్నవాడు కాస్తా, ఆఫీసు నుండి సరాసరి రమణి ఇంటి కొచ్చాడు. చిత్ర మేమి టంటే, రమణి కూడా అప్పటికి అన్నీ తీర్చుకొని సిద్ధంగా ఉంది.

"అప్పుడే తయారయ్యావేం?" అన్నాడు మాధవ రావు చాలా చొరవగా ఆమె బుగమీద చిటికవేసూ.

"అబ్బ !" అంటూ రమణి కూడా యథోచితంగా బాధను నటించింది.

మాధవరావు నవ్వాడు.

"ఎంత చురుకండీ మీ దెబ్బ !" అన్నది రమణి బుగ్గను వేళ్ళతో తడుముకొంటూ.

ఈ మాటతో మాధవరావు, అసురాలా పిచ్చివా డయ్యాడు. రమణి అందంలోనే కాదు, మాటల్లో కూడా రెచ్చగొట్టే లక్షణా లున్నాయని అత నిప్పుడు తెలుసు కొన్నాడు. రమణి ఏ సందర్భాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని ఆ మాటలన్నదో తెలిశాక, అతనికి నిలువునా దహించుకుపోయి నంత పనయింది.

రమణి ఈ సంగతిని ఇట్టే గ్రహించింది. చప్పున పక్కకు తప్పుకొంటూ "ఇప్పుడు కాదు- ముందు సినిమాకు పోదాం పదండి" అంటూ బయలుదేరింది.

"పోదాం గానీ చిన్నమాట. ఇలా రా!" అన్నాడు మాధవరావు, తలుపు చాటున నిలబడి.

రమణి, సరిగ్గా వీధి వాకిలికి ఎదురుగా నిలబడి ఉంది.

"చెప్పండి. ఇక్కడికి వినిపిస్తుంది" అన్నది విశాలంగా నవ్వుతో.

"ఊహూ, అలా కాదు. నువ్వు దగ్గిరకొస్తే గానీ చెప్పను" అన్నాడు మాధవరావు.

"మీరు చెప్పేదేమిటో నాకు తెలుసు. అయినా అంత

దూకుడెందుకు ? ఈ సంగతులు చెప్పుకొందుకు, మనకు బోలె డంత టైం ఉంది. మీ రాస్టే తొందర పడకండి, బుద్ధిమంతు డైన పిల్లకాయలా చెప్పిన మాట వినండి'' అన్నది రమణి, బద్ధకంగా, ఓ సారి చేతులు రెండూ వెనక్కు చాపి విరుచు కొంటూ.

మాధవరావు అక్కడ నిలబడలేకపోయాడు. శరీరం విరుచుకొన్నప్పుడు పొంగిన రమణి అందం అతన్ని మరోసారి కల్లోల పరిచింది.

''నన్ను నిలువునా చంపేస్తున్నావు రమణీ! అదేదీ కాదంటుంటే, వినిపించుకోవేం? చిన్న మాట. ఓ క్షణం ఇలా విని, అలా వెళ్ళిపోదువుగాని'' అన్నాడు మాధవరావు బతిమాలుతున్న ధోరణిలో.

రమణి, రెండడుగులు ముందు కేసి, తలుపును పట్టు కొని నిలబడి ''ఊఁ, ఏమిటో ఇప్పుడు చెప్పండి'' అన్నది.

మాధవరావు వొడుపుగా రమణి చేయి పట్టుకొని తన కేసి లాక్కున్నాడు. ఒక్క ఉదుటున వచ్చి అతని మీద పడి పోయింది రమణి.

''ఎందుకు నన్నిలా చంపుతున్నావ్ ?'' అన్నాడు మాధవరావు ఆమె చెవిలో.

రమణి ఏదో అనబోయింది. కానీ అనలేదు. తేలు కుట్టినదానిలాగా చప్పున ఇవతలికి దూసుకు వచ్చింది. ఎవరో వస్తున్నట్లుగా, మెట్ల మీద అడుగులు చప్పుడయ్యాయి. నీడలు

కూడా అటూ ఇటూ మెత్తగా కదిలాయి.

మాధవరావు ఉద్రేకం యావత్తూ, తక్షణమే దిగి పోయింది.

"బావుందండీ ఇల్లు....ఇరవై రెండు రూపాయలన్న మాట....వాన గీనా వస్తే కురవదు గదా!" అంటూ సందర్భాన్ని మార్చాడు.

"అబ్బే! అదేం లేదు లెండి" అంటూనే రమణి కూడా ఇవతలి కొచ్చింది. ఆ కబురూ, ఈ కబురూ చెబుతూ, మెట్ల మీది కొచ్చి, అటూ ఇటూ చూసింది. ఎక్కడా ఎవ్వరూ కనిపించలేదు.

"ఎవ్వరూ లేరు గదూ?" అన్నాడు మాధవరావు, గుండెదడను తగ్గించుకొంటూ.

"ఊఁహూ" అన్నది రమణి తల అడ్డంగా తిప్పుతూ, అతని కేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూసి.

"కానీ ఎవరో వచ్చారు రమణీ! అడుగుల చప్పుడు వినడమే కాదు. నేను నీడపడటం కూడా చూశాను."

కాస్సేపు నిశ్శబ్దంగా ఒకరి కళ్ళలోకి మరొకరు చూసుకొన్నారు.

"రా పోదాం — ఇప్పుడప్పుడే ఈ మాటలు వద్దు. ముందుగా సినిమా కెళ్ళి-" అన్నాడు మాధవరావు.

"బ్రతికించారు. కనీసం కొంతసేపయినా హాయిగా సినిమా చూడొచ్చు" అన్నది రమణి, నవ్వుతూ.

సినిమా కయితే వెళ్ళారు. కొనడానికి "బాక్స్" టికెట్లే పుచ్చుకొన్నాడు మాధవరావు. కానీ రమణి పక్కనుండగా, సినిమా చూడటం కాదుగదా, ఆఖరికి ఊపిరి పీల్చడం కూడా పడదని తేల్చుకొన్నాడు. దురదృష్ట వశాత్తూ అదో అమెరికన్ పిక్చరయి పోయింది. అందులోని హీరో, హీరోయిన్ కోసం చాలాసేపు వెంటబడి తరిమి, ఆఖరుకు ఓ కొండ మలుపులో పట్టుకొంటాడు. అంతటితో ఆగినా బాగుండి పోను. ఆ హీరోగాడు, ఆవిణ్ణి అమాంతం చేతుల మీద ఎత్తుకొని, చిన్న గడ్డి మైదానం మీద పడుకోబెట్టి, ఆవిడ మీదికి వొరిగి పోయాడు. వాళ్ళిద్దరూ ముద్దెట్టు కోవడాన్ని కెమెరా, క్లోజప్‌లో చూపించింది.

అసలే మాధవరావు తపనతో సతమత మవుతున్నాడు. ఈ సినిమా ఆ తపనను ఇంకా రెచ్చగొట్టింది. తను హీరో అయినట్టూ, రమణి హీరోయిన్ అయినట్టూ, ఆవిడలా పరుగెడుతుంటే. తను వెంటబడి పట్టుకొన్నట్టూ మాధవరావుకు భావన కలిగింది. అత నిక స్థిమితంగా కూచోలేకపోయినాడు. "పోదాం పోదా" మంటూ రమణిని గిమారం పెట్ట సాగాడు.

"అలాగే! ఇదిగో ఈ సీనయ్యాక వెడదాం. అబ్బ! ఈ దృశ్యం చూడండి ఎంత బావుందో; మరి అమెరికా వాళ్లు, అలా వొళ్ళంతా కనపడేలా గుడ్డలు కట్టు కొంటారేం?"

ఈ ధోరణిలో రమణి మాటాడ సాగింది. కానీ మాధవరావు కిది బొత్తిగా నచ్చలేదు. అతని లోపల అగ్ని

జ్వాలలు రేగుతున్నాయి. ఆ జ్వాలలకు ఇంత ఉపశాంతి జరిగితే తప్ప లాభం లేదు.

"ఇప్పుడప్పుడే వెళ్ళి ఏంచేదాం?" అన్నది రమణి, ఏం చేయ వలసిందీ, అతని నోటే చెప్పించాలనుకొన్న దానిలాగా.

"ఏంచేదామా? అంత తెలియదేం నీకు?" అన్నాడు మాధవరావు, గుటకలు మింగుతూ.

"ప్చ్. తెలీదు" అని మెత్తగా నవ్వేసింది రమణి.

"అయితే చెబుతాను పద. ఊс. లేమరి?" అని చిన్నగానే, గట్టిగా అన్నాడు.

"ఇంకా తొమ్మిదన్నా కాలేదు. ఇప్పుడప్పుడే వెళ్ళి మాత్రం ఏం లాభం? మన కోసమని చుట్టుపక్కల వారు, అప్పుడే నిద్ర పోతారా మరి?" అన్నది రమణి.

"పోకపోతేనేం? హాయిగా మాట్లాడు కొందాం!" అన్నాడతను.

"అవేమిటో ఇక్కడే అనుకొందాం పట్టండి!" అన్నది రమణి, కేవలం అతన్ని ఏడిపించాలన్న ఉద్దేశంతో.

"ఎంత పెంకె ఘటానివి?" అన్నాడు మాధవరావు చేసేదేమీ లేక.

"లేకపోతే, నన్ను బురిడీ చెయ్యాలని చూస్తారా? ఇంత మంది మధ్యలో ఉంటేనే, నా ప్రాణాలు తోడేస్తున్నారు గదా, తీరా హోటలు కెళ్ళాక- నేను నమ్ముతాననే!" అన్నది రమణి అతని చెంపకు తన చెంప ఆన్చి చెవులో చెబు

తున్నట్టుగా. "ఈ రాత్రి జాగారం ఎటు కూడీ తప్పదను కోండి; ఈ సినిమా చూశాకనే దాన్ని ప్రారంభిద్దాం. ఏం?"

"నీ ఇష్టం!" అన్నాడు మాధవరావు విసుగ్గా.

రమణి అతని కేసి ఓ క్షణం చూసి, మునిపంట పెదవి కొరుకుతూ "అంత కోపమైతే ఎలానమ్మా! నేను మాత్రం ఏమన్నాననీ? కాకపోతే వెడదాం పదండి...." అన్నది.

"అనక నన్నని లాభం లేదు. ఇప్పుడే చెబుతున్నాను; ఆ కళ్ళు రెండింటినీ, నేను తాగేస్తాను. మీ ఆవిడకు ఏం చెప్పు కొన్నా మాబాగే!" అన్నది కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

అంతకు ముందే రిజర్వు చేసుకొన్న గదిని చూపించి కుర్రవాడు వెళ్ళిపోయాడు. పోతున్నప్పుడు, ఆ వెధవ తనలో తను నవ్వుకొన్నటు మాధవరావుకు లీలగా అనిపించింది. కానీ దాన్ని తను లెక్క చేయదలుచుకో లేరు.

గదిలో కొస్తూనే అతను తలుపులు గడియ పెట్టాడు. ఫాన్ వేశాడు. అప్పటి కప్పుడే దీపం ఆర్పేసి, డిమ్మర్ వేస్తానంటూ కూచున్నాడు.

రమణి, లుంగలు చుట్టుకు పోయేలా నవ్వింది. ఆ నవ్వులో హేళనే ఉందో, జాలే ఉందో అతను గమనించ దలుచుకోలేదు. పడ నవ్వాక, రమణి పొట్ట చేత్తో పట్టుకొని మంచం మీద కూచుంది.

"ఏమిటా వెర్రి నవ్వు?" అన్నాడు మాధవరావు.

"మీ ఇల్లు బంగారం గాను. ఎంత తొందరపాటు

మనుషులండీ మీరు ? గదిలోకి రాగానే తలుపు లేస్తే పక్క గదుల వారు, ఏమనుకొంటారో నని గూడా ఆలోచించరేం?''

"ఏమనుకోడానికైనా మనం పరాయివాళ్ళం కాదుగా! మొగుడూ పెళ్ళాల మాయె! ఏదో పనుండి ఈ వూరొచ్చాం. ఈ రాత్రి కిక్కడ ఉంటాం. ఉదయం వెళ్ళిపోతాం. ఇందులో తప్పేం లేదే!'' అన్నాడు మాధవరావు.

అతనలా చెప్పి హోటల్లో ఈ గదిని బుక్ చేశాడు.

"అయితే మాత్రం?'' అన్నది రమణి.

మాధవరావు పలక లేదు. వస్తూ వస్తూ తెచ్చిన మిఠాయి కొంచెం తను తిని మిగతాది రమణి కిచ్చాడు. తాంబూలం తను వేసుకొని, ఆవిణ్ణి కూడా వేసుకోమన్నాడు.

"నాకు సయించదు'' అన్నది రమణి. "అయితే చూడండి....'' అంటూ కబుర్లలోకి లాగింది.

ఈ పంపిణీ మీద, దాదాపు పదకొండింటిదాకా, అతన్ని దరిచేరకుండానే ఉంచగలిగింది రమణి. అ తరవాత ఆవిడవల్ల కూడా కాలేదు. రమణి తల్లోంచి పూల చెండు తీసి, మాధవ రావు పక్కనిండా విదిపాడు. ఆవిడ భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు. ఆ వేళ్ళలో నించి అతనిలోకి విద్యుత్కణాలు ప్రవ హించి నట్లయింది. శరీరమంతా తియ్యని మంటలతో నిండి పోయి నట్లయింది. ఆ సరికి రమణి కూడా, దాదాపు అదే స్థితిలో కొచ్చింది. ఆవిడ కళ్ళు కాంతితో నిండి పోయాయి. [illegible] [illegible] గుండె కొట్టుకొనే చప్పుడు

స్పష్టంగా వినపడుతోంది. గాజులు మోచేతులదాకా లాక్కుంది. వెల్లకితలా తిరిగి, మాధవరావు ముఖాన్ని తన గుండెల కేసి తీసుకొని, అదుముకొంది. మరొక్క క్షణంలో మాధవరావు, ఆవిణ్ణు "జయించి" ఉండును.

కానీ, అతనికా అదృష్టం లేదు. ఎవరో వరండాలో బరువుగా అడుగులు వేసుకొంటూ వస్తున్నారు. మాధవరావు నిర్విణ్ణుడయ్యాడు. రమణి కూడా దాదాపు కొయ్యబారి పోయింది. అంతే! ఆ చప్పుడు, మరి వినిపించ లేదు.

"ఇద్దరం భయపడ్డాం! అబ్బే ఏం లేదులే" అన్నాడు మాధవరావు, తనకు తను ధైర్యం చెప్పుకొంటో.

రమణి పమిట చెంగుతో, చెమటను తుడుచుకొని, నిట్టూర్చింది.

"అలా తుడుచుకోకు. లైటు కాంతిపడి, నీ ముఖ మంతా మెరవనివ్వు" అన్నాడు మాధవరావు, ఆవిణ్ణు ఆలింగ నం చేసుకొంటూ.

ఈ సారి అడుగుల చప్పుడు తలుపు వెనకాతలే విని పించింది. అయినా మాధవరావు లక్ష్యం పెట్టదలచ లేదు. రమణిని వెర్రిగా కౌగలించుకొని, ముఖం కోసం వెదుకు తున్నాడు.

ఈ సారి తలుపుమీద దడదడ మని చప్పుడయింది. తలుపు కంపించడం కూడా వారు చూశారు.

"ఎవరది ?" అన్నాడు మాధవరావు బిగ్గరగా.

"తలుపు తియ్యండి" అవతలినించి.

"మీ కెవరు కావాలి ?"

"పదమూడో నెంబరు గదిలో ఉన్నవారు కావాలి. నీ పేరు మాధవరావు గదూ ?"

"అవును" అన్నాడు మాధవరావు.

"నీతోనే పనుంది. తలుపు తియ్యండి."

"తియ్యను" అన్నాడు మాధవరావు చాలా కోపంగా. "అవసరముంటే రేపు ఆఫీసులో కలుసుకోండి. వెళ్ళండి."

"ఇప్పుడు నువ్వేం చేస్తున్నావ్ ?" అన్నది అవతలి గొంతు.

మాధవరావు ఉక్కిరి బిక్కి రయ్యాడు. అతనికి దిగ చెమటలు పోశాయి. రమణి, నిలువునా వణికిపోతూ, ఓ మూలగా నిలబడింది.

"చెప్పవేం ? నువ్వేం చేస్తున్నావ్ ?"

"ఆఫీసు పని. ఆఫీసులో బొత్తిగా తెమలడం లేదు. ఇంటిదగ్గర పిల్లలగోల. అర్జెంటుగా వెళ్ళవలసిన కాయితా లున్నాయి. అందుకని హోటల్లో గది తీసుకొన్నాను" అన్నాడు మాధవరావు.

"నే నిప్పుడే హోటల్ రిజిస్టర్ చూసి వస్తున్నాను. అందులో నువ్విలా రాయలేదు. పని చెయ్యడాని కొచ్చేవాడివి రమణి నెందుకు తీసుకొచ్చావ్ ?"

మాధవరావు కుప్ప కూలిపోయాడు.

ఆ తరవాత బైటనుండి కూడా మరే మాటలూ విని పించలేదు. చాలా సేపటిగ్గానీ వారు తేరుకోలేకపోయారు. ఇద్దరి ముఖాలూ పాలిపోయాయి. మాధవరావు, గాలిలో ఈదుతున్న వాడిలాగా వెళ్ళి దీపం వేశాడు. మెల్లిగా తలు పులు తీశాడు. వరండాలోకి చూశాడు. అంతా నిర్మా నుష్యంగా ఉంది. పక్క గదుల్లో తిరుగుతున్న ఫాను చప్పుళ్లు తప్ప, మరే ధ్వనీ లేదు.

రమణి ముఖం పాలిపోయింది. ఆ ఉద్రేకం, పొంగు, చురుకుదనం, సర్వమూ నాశనమయి పోయాయి. సగం చిక్కిపోయిన బానిలాగా ఊగిసలాడుతోంది. ఆవిడ కళ్ళు నీటితో నిండిపోయాయి.

"వెడతాను" అన్నది రమణి.

మాధవరావు పలకలేదు. ఇద్దరూ, తూలి పడిపోయి నట్లుగా, ఎవరో గెంటుతున్నట్లుగా, మెట్లు దిగి బయటి కొచ్చారు. ఆ చీకట్లోంచి వెనకగా నవ్వినట్లయి తిరిగి చూశారు. ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. నవ్వు మాత్రం వినిపిస్తోంది....

"ఇప్పటి దాకా ఏం చేస్తున్నారండీ?" అన్నది సుజాత, తలుపు గడియ వెడుతూ.

"ఆఫీసు పనిమీద ఉండిపోయాను" అన్నాడు మాధవ రావు ముక్తసరిగా.

"వేణ్ణీళ్ళు చల్లారిపోయాయో ఏమిటో! ఓ నిమిషం అలా కూచుంటారా? చప్పున వెచ్చచేసుకొస్తాను?"

"వద్దు. నాకు వంట్లో ఏం బాగా లేదు. ఈ పూటకు నన్ను పలకరించకు. పడుకోనీ!" అంటూనే మాధవరావు వెళ్ళి మంచం మీద పడుకొన్నాడు. దుప్పటి తలదాకా లాక్కున్నాడు.

సుజాత కీ గొడవలేమీ అర్థంకాలేదు. భర్త అలా, నీరసంగా, వడదెబ్బ తిన్నట్టుగా, కనిపించేసరికి, ఆవిడ ఆవ జీవాలు కుంగిపోయి నట్లయింది. గుడ్లనీరు గుడ్ల కుక్కుకొంటూ వంటి మీద చెయ్యివేసి చూసింది. అతని శరీరం నులివెచ్చగా ఉంది.

"పులిక తగిలింది" అనుకొన్నది సుజాత.

"ఈ పూటకిలా పడుకోండి. ప్రొద్దుటే లేచి, ఇంత మిరియాల గుండ కొడతాను. వేడివేడి అన్నంలో చిటికెడు వేసుకు తింటే అన్నీ సర్దుకొంటాయి" అన్నది సుజాత

మాధవరావు కీ మాటలు వినిపించాయో లేదో తెలీదు. అతను మాత్రం పలకలేదు.

సుజాత దీపం మలిపి, డిమ్మర్ వేసి పడుకొంది. పడుకొన్న కాస్సేపటికల్లా ఆమెకు హాయిగా నిద్రపట్టింది.

మాధవరావుకు మాత్రం నిద్ర పట్టడం లేదు. కానీ, అది మెలకువా కాదు. సందిగ్ధ స్థితిలో అతను కొట్టుమిట్టాడుతున్నాడు. గత నాలుగైదు రోజులుగా జరుగుతున్న సంఘటనలన్నీ ముసిరి అతనికి ఊపిరి తిరగనివ్వటం లేదు. రమణిపట్ల తన ప్రవర్తన కోడెత్రాచయి, బుసలుకొడుతూ, మీదికి దూకుతున్నట్లు ఫీలవుతున్నాడు. ఆ పాము నుండి తప్పుకోవడానికి అటూ

ఇటూ పరుగెత్తుతున్నాడు. నీడలాగే అదికూడా మాధవ రావును వెన్నాడుతూనే ఉంది. అతను కుర్చీ ఎక్కాడు. అది కూడా కోడుమీదుగా కుర్చీ అంచుమీదికి పాకుతోంది. అతను ఛటుక్కున బల్లమీదికి దూకాడు. పడగవిప్పి బుస్సుమంటూ బల్లమీదికి దూకింది. అతను మంచం చుట్టూ వలయాలు తిరిగాడు. పాము కూడా వలయాలు తిరిగింది. అతను నిండా ముసుగు పెట్టుకొని, మంచంమీద ముడుచుకు పడుకొన్నాడు. అతని పాదాలకు రెండంగుళాల దూరంలో దాని పడగ కనిపించింది.

మాధవరావు ప్రాణాలు నిలువునా ఎగిరిపోయాయి. దిగ చెమటలు పోశాయి. గాలికోసం ఆమురిన్న గొడ్డులాగా గిజగిజా గిజగిజా తన్నుకొన్నాడు. పెద్దగా అరిచాడు. ఆ అరుపు ఎవ్వరికీ వినపడ లేదు. గోపి నిశ్చింతగా పడుకొనే ఉన్నాడు. సుజాత చంటివాణ్ని రొమ్ముల కదుముకొని హాయిగా నిద్ర పోతూనే ఉంది. అతను మాత్రం ఊపిరాడక తన్నుకొంటున్నాడు. అతని కళ్ళు బయర్లు కమ్ముతున్నాయి. పాము మెల్లిగా అతని మీదికి పాకుతోంది. తోకను గొంతు చుట్టూ తిప్పి, క్షణ క్షణానికీ బిగించి పారేస్తోంది. మెదనరాలు ఉబికాయి. చేతులు కొంకర్లు పోతున్నాయి. లేని వోపికంతా తెచ్చుకొని, మెడకు చుట్టుకొన్న పామును ఊడ లాగటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. పట్టుకోసం, గదంతా కలియ తిరుగుతున్నాడు.

సుజాత ఉలిక్కిపడి లేచింది. గోపీ నడిమంచం మీద కూచుని గగ్గోలుగా ఏడుస్తున్నాడు. తన భర్త రెండు చేతులను గొంతుకు చుట్టి, నీరసంగా గోడకు చేరగిలబడి ఉండటం సుజాత చూసింది. అతని కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. శరీరం చల్లగా ఉంది.

"అయ్యో రామ! ఏమిటిది? ఏం చేస్తున్నారు?" అంటూనే, భర్తను కావలించుకొని భోరుమని ఏడ్చింది సుజాత. బలవంతాన చేతుల్ని విడదీసింది. మెల్లగా పక్కమీద పడుకోబెట్టింది.

నాలుగు రోజులదాకా మాధవరావు మామూలుమనిషి కాలేదు.

* * *

ఆఫీసుకు వెళ్ళబోతూ, అతనోసారి అద్దంలో చూసుకొన్నాడు. మునుపటి కన్నా కళ్ళు ఎంతో అందంగా కనిపించా యిప్పుడు.

''ఆ పాడు పనే చేసి ఉంటే, ఈ జన్మలో నన్ను నేను చూసుకోగలిగేవాణ్ని కాదు'' అనుకొన్నాడు మాధవరావు.

ఇప్పుడతని మనస్సూ, శరీరమూ కూడా చాలాహాయిగా తేలికగా, నిర్మలంగా ఉన్నాయి. రమణి ఆర్థిక పరిస్థితులను, తన స్వార్థం కోసం వాడుకోనందుకు, తనను తానే అభినందించుకొన్నాడు. డబ్బు - పాపిష్టి డబ్బు - మనుషులచేత ఎంత [illegible]

తెలిసివచ్చింది. రమణికే గనక ఏపాటి ఉపాధి ఉన్నా, తనలాంటి వాడి ముఖాన్ని—కనీసం, చూడనన్నా చూసి ఉండేది కాదని అతను రూఢిగా నమ్మాడు. ఇప్పుడతను రమణిని కూడా తప్పు పట్టబోవటం లేదు. శరీరాల కాశించి, ఉద్యోగా లిచ్చే వ్యక్తు లుండాలే గానీ, ఈ దరిద్ర దేశంలో శరీరా లిచ్చుకొనేవారు చాలా మంది ఉన్నారు. అయినప్పుడు రమణిది తప్పనటంలో అర్థం లేదు. తనిప్పుడా ఉద్యోగం ఇవ్వకపోతే - ఇచ్చే వాడికి తన శరీరాన్ని నిస్సందేహంగా రమణి అప్పగిస్తుంది. ఇది తప్పే కావచ్చు. కానీ ఇంతకన్నా రమణి చెయ్య గలిగిందేమీ లేదు. ఆవిడ కున్న పెట్టుబడి, ఇన్ఫ్లూయన్సూ ఆ శరీరమే!

మాధవరావు ఆఫీసుకొస్తూనే రమణిని వెంటనే వచ్చి పనిలో చేరవలసిందిగా ఉత్తరం రాశాడు. దాంతోపాటు చిన్న కాగితం మీద క్షమాపణలు కూడా చెప్పుకొన్నాడు.

"మంచి పనిచేశావు. చాలా మంచి పనిచేశావు" అని ఎవరో అతని చెవి దగ్గర అన్నారు.

మాధవరావు తలెత్తి చూశాడు. ఆ గదిలో తను తప్ప మరెవ్వరూ లేరు.